

Sygn. akt II K 950/18

PR 2 Ds 386.18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

w trybie art. 387 § 1 kpk

Dnia 18 grudnia 2018r.

Sąd Rejonowy w R a c i b o r z u Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Jacek Lewicki

Protokolant: Sebastian Sroka

w obecności Prokuratora: Jędrzeja Gruszkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 18.12.2018r.

sprawy:

J. J. (1)

s. M. i J.

ur. (...) w O.

oskarżonego o to, że:

w dniu 6 września 2018 roku w R. na ul. (...) będąc kierowcą autobusu linii 44 R.-K. znajdując się w stanie nietrzeźwości tj. 1,06 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu (w dalszych badaniach 1,10 mg/l; 1,11 mg/l; 0,98 mg/l; 1,10 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) prowadził w ruchu lądowym autobus marki M. (...) o nr rej. (...), w którym znajdowało się łącznie czternastu pasażerów: E. U., C. N., G. K. (1), małoletni: A. K. (1), M. H., D. O., B. O., M. K., K. N., D. B., K. K., P. W., S. K., M. S., czym nie stosował się do orzeczonego na podstawie wyroku Sądu rejonowego w G. z dnia 7 listopada 2016 roku sygn. akt(...) środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz decyzji Starosty (...) z dnia 11 września 2017 roku nr (...). (...) (...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B i D oraz orzeczonego na podstawie wyroku sądu Rejonowego w G.z dnia 20 kwietnia 2018 roku sygn. akt (...) środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, czym spowodował bezpośrednie niebezpieczeństwo katastrofy w ruchu lądowym;

tj. o czyn z art. 174 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk i art. 178a § 1 i 4 kk i art. 180a kk przy zast. art. 11 § 2 kk

1. uznaje oskarżonego J. J. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 174 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk i art. 178a § 1 i 4 kk i art. 180a kk przy zast. art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 174 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk skazuje go na karę 2 (dwóch) lat i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 42 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego tytułem środka karnego dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;
3. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

4. na podstawie art. 47 § 3 i 4 kk orzeka wobec oskarżonego nawiązki w kwocie po 200 (dwieście) złotych na rzecz pokrzywdzonych: E. U., C. N., G. K. (1), A. K. (1), M. H., D. O., B. O., M. K., K. N., D. B., K. K., P. W., S. K. i M. S.;

5. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 06.09.2018r. godz. 15:25 do dnia 18.12.2018r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

6. na podstawie § 17 ust. 1 pkt 2 i § 17 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Prywatnej Kancelarii Adwokackiej adw. S. M. kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć 60/100) złotych w tym podatek VAT;

7. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i od opłaty w sprawie.

Sędzia:

Sygn. akt II K 950/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 18 grudnia 2018 roku

W dniu 6 września 2018 roku oskarżony J. J. (1) prowadził autobus linii 44 na trasie R.-K.. Właścicielem autobusu jest T. J. prowadzący firmę (...), zaś oskarżony z nim współpracował wykonując regularnie usługi przewozowe na trasie K.-R. i odwrotnie. Około godzin południowych zakupił w sklepie w K. alkohol w postaci wódki w ilości dwóch sztuk po 100 ml każda oraz piwa. Oczekując na wyznaczoną godzinę wyjazdu spożył zakupiony alkohol. Następnie prowadził dalej autobus kierując się w stronę R.. Drogę około 8 km przebył wraz z 14 pasażerami w tym 11 dziećmi. Gdy po drodze zatrzymał pojazd w R. został zatrzymany przez powiadomionych o podejrzanym zachowaniu oskarżonego funkcjonariuszy policji.

Po przeprowadzeniu pierwszego badania na zawartość alkoholu w powietrzu wydychanym przez oskarżonego uzyskano wynik 1,06 mg/l a następnie po przewiezieniu J. J. (1) do Komendy Powiatowej Policji w R. i przeprowadzeniu badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu na urządzeniu A. I., wyniki wskazały następujące wartości: 1,10 mg/l i dalsze 1,11 mg/l, 1,098 mg/l i 1,10mg/l.

Ponadto oskarżony poruszał się autobusem będąc uprzednio prawomocnie skazany wyrokami Sądu Rejonowego w G. z dnia 7 listopada 2016 roku, sygn. akt (...) oraz z dnia 20 kwietnia 2018 roku, sygn. akt (...) za czyn z art. 178a § 1 k.k. i art.244 kk. Kierował pojazdem także wbrew decyzji Starosty (...) z dnia 11 września 2017 roku o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B i D.

Oskarżony nie figuruje w bazie Centralnej Ewidencji Kierowców.

J. J. (1) ma 61 lat, jest żonaty, uprzednio karany sędownie, w tym za czyn z art. 178a § 1 k.k., utrzymującym się z pracy dorywczej zarobkowej, z której osiąga dochód w wysokości około 1.500 złotych miesięcznie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonego J. J. (1) (k.34-35,41,48,472), zeznań świadków: C. N.(k.8-9,10-11), E. U.(k.13-14,15-16), K. O.(k.18-19), J. J. (3)(k.53-54,57-59), D. U.(k.113-114), M. W. (k.171-172), S. S.(k.211-212), A. G.(k.214-215,386-387), P. S.(k.255-256), G. K. (2)(k.271-272), G. H.(k.278-279), S. T. (k.282-283), A. H.(k.287-288), B. N.(k.292-293), B. R.(k.296-297), A. K. (2)(k.299-300), K. B.(k.303-304), B. K.(k.307-308), G. K. (1)(k.311-312), T. S.(k.315-316), notatki urzędowej (k. 1), protokołów z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k. 2 – 4), odpisów wyroków(k.169-170,252-254,269), protokołów zatrzymania osoby(k.6-7), protokołu zatrzymania rzeczy(k.24-26), dokumentacji dotyczącej zawarcia umowy przewozu(k.27-32,60-111,116-167,221-251,390-393), świadectwa wzorcowania(k.3,5), decyzji o cofnięciu

uprawnień(k.178,261-262), karty karnej (k. 43-45), wydruku z Centralnej Ewidencji Kierowców (k. 37) , danych telekomunikacyjnych(k.326-375).

Oskarżony J. J. (1) przesłuchiwany zarówno na etapie postępowania przygotowawczego jak i na rozprawie sądowej w dniu 18 grudnia 2018 roku przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu . Na rozprawie sądowej złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze ,który to wniosek o wydanie wyroku skazującego został uwzględniony.

Wyjaśnienia oskarżonego znajdują odzwierciedlenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym, przede wszystkim w protokołach badania stanu trzeźwości, które jednoznacznie wskazują, że w chwili zdarzenia oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości. Wiarygodne są zeznania zatrzymujących oskarżonego policjantów-K. O. i S. S.. Opisali oni okoliczności jego zatrzymania jak też zachowanie oskarżonego, który rozbawiony bagatelizował zdarzenie. Zeznania pokrzywdzonych oraz ich rodziców miały jedynie częściowe znaczenie zwłaszcza w kontekście podróżowania z oskarżonym jako kierującym autobusem.

Sąd uznał również za wiarygodne dokumenty ujawnione na podstawie art. 387 § 5 k.p.k., z uwagi na to, że ich forma oraz treść nie nasuwają wątpliwości, co do ich autentyczności oraz rzetelności przy utrwalaniu stwierdzonych nimi okoliczności. Dokumenty te zostały wystawione przez odpowiednie podmioty, w zakresie ich kompetencji, w przepisanej formie i nikt nie kwestionował ich wiarygodności. Karta karna i odpisy wyroków skazujących jako dokumenty urzędowe dowodzą okoliczności w nich stwierdzonych, w szczególności faktu uprzedniej karalności oskarżonego.

Sąd zważył, co następuje:

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie i poczynione na jego podstawie ustalenia faktyczne Sąd uznał oskarżonego J. J. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu . Nie ulega bowiem wątpliwości, iż oskarżony w dniu 6 września 2018 roku, będąc uprzednio dwukrotnie skazany wyrokami Sądu Rejonowego w G. z dnia 7 listopada 2016 roku (sygn. (...)) oraz z dnia 20 kwietnia 2018 roku (sygn. (...)) za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości oraz wbrew decyzji Starosty (...) z dnia 11 września 2017 roku kierował autobusem w miejscu, gdzie odbywa się ruch lądowy przewożąc 14 pasażerów z czego 11 było dziećmi, zaś zawartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu odpowiadała legalnej definicji stanu nietrzeźwości określonej w art. 115 § 16 k.k. Tym samym wypełnił on dyspozycję przepisów art. 174§1 kk i art.178a § 4 k.k oraz art.180a kk .

Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest wysoki. Dobro, w które godzi popełniony występki, czyli bezpieczeństwo w ruchu drogowym jest dobrem niezmiernie istotnym. Naruszenie zasad bezpieczeństwa stanowi zagrożenie zarówno mienia, ale przede wszystkim zdrowia i życia innych uczestników ruchu. Oskarżony swoim zachowaniem wykazał rażące lekceważenie dla prawa i porządku prawnego. Rozważając o społecznej szkodliwości czynu Sąd wziął pod uwagę sposób i okoliczności jego popełnienia, postać zamiaru i motywację sprawcy. Nie mogło więc umknąć Sądowi, że oskarżony prowadził autobus w stanie nietrzeźwości doskonale zdając sobie sprawę, że był już uprzednio dwukrotnie karany za występki. Mimo doskonałej świadomości, że nie może tego robić – po raz kolejny postanowił jednak prowadzić pojazd mechaniczny, znajdując się przy tym, co zasługuje na szczególne potępienie, w stanie nietrzeźwości i to znacznej. Oskarżony wykazał tym samym lekceważenie przepisów ruchu drogowego oraz brak odpowiedzialności za dobra prawne innych użytkowników dróg publicznych oraz przewożonych osób. Świadczy to o tym, że w ogóle nie liczył się z wcześniejszymi wyrokami. Ponadto należy zwrócić uwagę na fakt, że oskarżony mając we krwi ponad dwa promile alkoholu, poruszał się drogą publiczną i przebył znaczną odległość. Tym samym we wskazanym stanie sam w sobie był źródłem niebezpieczeństwa dla dóbr prawnych innych osób i realnie sprowadził zagrożenie dla wielu osób i mienia. W ocenie Sądu zarzucanego czynu oskarżony dopuścił się umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Dla Sądu sprowadzenie przez oskarżonego bezpośredniego niebezpieczeństwa katastrofy miało charakter konkretny a niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia osób przewożonych mogło się ziścić bez dalszych bezprawnych jego zachowań. Prowadził pojazd w godzinach szczytu przy natężeniu ruchu drogowego .

Nie ulega również wątpliwości, że czyn oskarżonego był zawiniony. Nie ujawniły się żadne okoliczności, które mogłyby chociaż w niewielkim stopniu zniwelować stopień zawinienia. Oskarżony jest człowiekiem dorosłym, posiadającym odpowiednie do swojego wieku doświadczenie życiowe oraz świadomym, że podejmowane przez niego działanie było bezprawne, nie działał też w sytuacji stanu wyższej konieczności. Mając świadomość, że niedomaga i nie jest w stanie wykonać kursu mógł odmówić i zalecić skorzystanie z innych publicznych środków komunikacji bądź skontaktować się z właścicielem firmy. W konsekwencji Sąd przyjął, że oskarżony w pełni rozpoznawał znaczenie swego czynu i miał zachowaną możliwość wyboru postępowania zgodnego z nakazami prawa, co czyni zasadnym przypisanie mu winy za popełniony czyn. Biorąc pod uwagę wyniki z przebiegu badania stanu trzeźwości (1,06 mg/l, 1,10 mg/l, 1,11 mg/l, 0,98 mg/l w wydychanym powietrzu) oskarżony musiał być świadomy, iż jego kondycja psychofizyczna uniemożliwia bezpieczne kierowanie pojazdem.

Mając na uwadze rodzaj i okoliczności popełnienia przestępstwa, właściwości i warunki osobiste oskarżonego oraz jego dotychczasowy sposób życia, Sąd doszedł do wniosku, iż w realiach niniejszej sprawy najodpowiedniejszą i najbardziej skuteczną będzie kara dwóch lat i pięciu miesięcy pozbawienia wolności. Po myśli art. 53 k.k. wymierzając karę Sąd baczył by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględnił omówiony wyżej stopień społecznej szkodliwości, cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Oskarżony mając bowiem świadomość uprzedniego skazania za jazdę w stanie nietrzeźwości, tym bardziej winien wystrzegać się wszelkich sytuacji, które mogły narazić go po raz kolejny na odpowiedzialność karną z tego tytułu. W stosunku do zarzucanego oskarżonemu czynu jako okoliczność obciążającą Sąd uznał wcześniejsze skazania oraz bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości, polegający na naruszeniu dobra, jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji. Kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości rażąco naruszało reguły ostrożności w ruchu drogowym oraz zagrażało spowodowaniem katastrofy. J. J. (1) kierował autobusem w którym znajdowało się 14 pasażerów z czego 11 to dzieci. Oskarżony niewątpliwie miał świadomość, że jest w stanie nietrzeźwości. Z powyższych względów Sąd uznał, że jedynie kara pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze będzie w stanie spełnić cele wymiaru kary w zakresie prewencji indywidualnej i powstrzymać oskarżonego przed podejmowaniem podobnych zachowań w przyszłości, a przy tym odniesie pożądany rezultat w sferze kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, stanowiąc wyraźną oznakę zdecydowanej reakcji karnej na nagminne przypadki uczestnictwa w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości oraz brak respektowania orzeczeń sądowych. Wobec wcześniejszych bezrefleksyjnych zachowań oskarżonego, skazanego uprzednio między innymi na bezwzględną karę pozbawienia wolności, Sąd uznał, że jedynie kara pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze spełni funkcję kary. Oskarżony J. J. (1) jest sprawcą niepoprawnym. Naruszając podstawowe zasady bezpieczeństwa w komunikacji, kolejny raz okazał również wyjątkowe lekceważenie dla wyroków sądowych, naruszając tym autorytet wymiaru sprawiedliwości.

Na podstawie art.63§ 1 kk Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 6 września 2018 roku.

Na mocy art. 42 § 3 k.k. orzeczono wobec J. J. (1) obligatoryjny dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Ratio legis wymierzonego środka karnego polega na tym, aby osoby nieprzestrzegające zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego z tego ruchu wyłączyć. Jest to najskuteczniejszy sposób wzmocnienia bezpieczeństwa na drodze, zmuszenia tych, którzy te zasady łamią do ich przestrzegania i jednocześnie przekonania wszystkich uczestników ruchu o potrzebie bezwzględnego podporządkowania się ustanowionym regułom. W ocenie Sądu był on konieczny, aby wyeliminować oskarżonego z ruchu drogowego wobec faktu, iż zagraża on jego bezpieczeństwu.

Jednocześnie na mocy art.47§3 i 4 kk orzeczono wobec oskarżonego obligatoryjne nawiązki na rzecz pokrzywdzonych miarkując ich wysokość i ustalając ją na kwoty po 200 złotych na rzecz każdego pokrzywdzonego.

Na podstawie art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w wysokości 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Konsekwencją rozstrzygnięcia merytorycznego było orzeczenie o kosztach postępowania. Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Sędzia :